

Черемшина після дощу

Максим Рильський

Було, було... Було і відкотилось,
Мов колесо, в туманну глибину,
Та мить таку я пережив одну,
Одно таке у пам'яті відбилось.

Дорога. Ранок. Тиша. Довгий яр,
Весь білою черемхою залитий.
Гроза минула, і пахучі квіти
Усі в краплинах. Ллється з-поза хмар

Проміння тепле і голубувате.
Біля криниці коні напувать
Спинились ми. Краплинами блищать
Вологі очі підлітка-дівчати.

І невидимі в пущах солов'ї
Жагу солодку в звуки виливають.
Здавалося, що то самі гаї
Назустріч сонцю ранньому співають.

По кладці молодиця перейшла,
Похитуючи відрами дзвінками.
Здалося — щастя розцвітає зримає
На ковороті світлого села.

Все тоне у безумній черемшині,
Все пахне молодістю і життям...
Чому звеліти власним почуттям —
"Лишіться!" — не дозволено людині?

Отак би в серці смертнім закріпить
Безсмертну силу й молоду жадобу,
Щоб zostалися у житті до гробу
Метелиці орошених суцвіть,

І солов'ї, й дівча, і молодиця,
І тихе ржання коней, і весна,

І все, що в сні скороминущім сниться
І ніби сон — навік, навік мина!

28 липня 1956 р., Рига